

VISOKA ŠKOLA
SOCIJALNOG RADA

**ПРИРУЧНИК ЗА ПРИПРЕМУ ПРИЈЕМНОГ
ИСПИТА
ЗА МАСТЕР АКАДЕМСКЕ СТУДИЈЕ
ОКУПАЦИОНА ТЕРАПИЈА**

УПУТСТВО ЗА РАД

На следећим странама овог Приручника се налази 80 питања.
На свако питање предложена су **ТРИ МОГУЋА ОДГОВОРА.**
САМО ЈЕДАН ОДГОВОР ЈЕ ТАЧАН.

Испод текста питања штампани су одговори.
Испод одговора штампан је текст из којег се учи.

**Тест на пријемном испиту садржи 20 питања која се налазе у
овом Приручнику.**

1. Интеракција између две или више особа, која се одвија намерним и ненамерним слањем и примањем вербалних и невербалних порука назива се:

- а) дијалог
- б) комуникација
- в) оглашавање

Комуникација је интеракција између две или више особа, која се одвија намерним и ненамерним слањем и примањем вербалних и невербалних порука. То је процес у којем људска бића размењују значења и реагују на симболичко понашање друге особе. У најширем смислу комуникацију можемо посматрати као преношење информација између система при чему системи могу бити људи, али и друга бића, или уређаји (на пример комуникација између компјутера и штампача).

2. Основни елементи комуникације су:

- а) пошиљалац, порука, прималац, канал (медиј), повратна спрега и шум
- б) кодирање, декодирање и контекст
- в) језик, слика, тон и глас

Основни елементи комуникације су пошиљалац (који своје мисли, осећања и идеје претвара у одређени код (низ симбола или знакова), формулише и шаље поруку, бира канал и медиј којим ће порука бити послата; порука – скуп знакова организованих према неком коду који је могуће разумети (то могу бити речи, слике, гестови, емотикони, фотографије); прималац коме је порука намењена; канал комуникације – мост који повезује пошиљаоца и примаоца поруке; шум – све оно што омета комуникацију (то могу бити физички шумови (бука, лоше осветљење, нечитак рукопис), физиолошки шумови (умор, главобоља, дејство неких лекова, све што утиче на осећање и мишљесе, психолошки шумови (предрасуде, пристрасности, затвореност ума, претерана осетљивост), сематнички шум (када комуникатори користе различите системе значења, нпр. жаргон); и повратна спрега – интеракција између комуникатора на основу које пошиљалац може да претпостави ефекат своје поруке (ефекат поруке је свака промена понашања, ставова или емоција примаоца).

3. Иреверзибилност је особина комуникације која означава:

- а) неповезаност
- б) неразумљивост
- в) немогућност враћања у пређашње стање

Комуникација је иреверзибилна, што значи да је карактерише неповратност, немогућност враћања у пређашње стање. Када се на пример нешто каже саговорнику то постаје део њиховог односа. Ова особина подсећа да оно што је изречено, чак и ако је после повучено или дематновано, оставља неизбрисив траг. Зато је веома важно бити одговоран у

комуникацији, добро одмерити речи и тренутак када ће нешто бити речено. Треба имати у виду да све што се каже или уради утиче на друге, на то како се осећају, како доживљавају себе, шта мисле о неком трећем. Иререверзибилност обавезује на етичност у комуникацији.

4. Једна од најчешће коришћених подела комуникације је на:

- а) иницирану и реактивну
- б) вербалну и невербалну
- в) писану и неписану

Комуникација се појављује у врло различитим облицима и може се класификовати у више врста и подврста. Једна од најчешће коришћених подела је на вербалну комуникацију која се одвија помоћу речи (написаних или изговорених) и невербалну која се одвија без речи (гестовима, држањем тела, изразом лица, погледом, осмехом, бојом гласа и др.)

5. Форма говорне комуникације у којој учесници покушавају да пронађу грешку у логици, начину доказивања или чињеницама које излаже друга страна да би се поразио противник и обезбедила подршка за своје становиште или своју позицију, назива се

- а) дебата
- б) монолог
- в) дијалог

Вербална, говорна комуникација појављује се у више форми. Дебата је својеврсна борба речима током које учесници покушавају да пронађу грешку у логици, начину доказивања или чињеницама које излаже друга страна. Обично се води да би се поразио противник и обезбедила подршка за своје становиште или своју позицију, „слуша се из заседе“ и више обраћа публици која директно или индиректно прати дебату него другом учеснику у дебати. Монолог је облик једносмерне комуникације у којој говорник упућује поруку публици или ређе саговорнику (беседа, презентација, монодрама). Дијалог је облик комуникације у којој најмање две особе размењују изговорене речи. Назива се и разговор или конверзација.

6. Врста комуникације у којој сооба своје намере, ставове, жеље, емоције и расположења изражава употребом различитих знакова (гестовима, држањем тела, изразом лица, погледом, осмехом, бојом гласа и др.) назива се:

- а) хоризонтална комуникација
- б) невербална комуникација
- в) интеркултурна комуникација

Невербална комуникације је врста комуникације у којој сооба своје намере, ставове, жеље, емоције и расположења изражава употребом различитих знакова (гестовима, држањем тела, изразом лица, погледом, осмехом, бојом гласа и др.). Она је допунски канал узајамног информисања и има велики утицај на регулисања укупне комуникације.

7. Култура је:

- а) збир материјалних вредности једног друштва
- б) скуп духовних вредности појединаца које су дате у симболичкој форми
- в) целина духовних, материјалних, интелектуалних и емотивних особина које карактеришу друштво или групу

Постоји много дефиниција културе. Једном од најбољих сматра се дефиниција коју је усвојио УНЕСКО (Организација Уједињених нација за образовање, науку и културу) на конференцији у Стокхолму 1998. године. Према тој дефиницији: „У свом најширем смислу, за културу се може рећи да је комплексна целина одређујућих духовних, материјалних, интелектуалних и емотивних особина које карактеришу друштво или групу. Она не укључује само уметности и писма, већ и облике живота, фундаменталних права људских бића, вредносне системе, традиције и веровања“.

8. Култура се састоји из две основне компоненте:

- а) традиције (одржавање и преношење постојећих, већ створених културних вредности) и прогреса (произвођења нових вредности)
- б) уметности и науке
- в) обичаја и морала

Култура је збир две основне компоненте, традиције и прогреса. Култура представља скуп активности које за циљ имају да се одрже и пренесу већ створене културне вредности (традиција) и активности којима се производе нове вредности на темељу позитивне традиције (прогрес).

9. Једна од битних функција културе је и

- а) рестриктивна функција културе
- б) нормативна функција културе
- в) дијалектичка функција културе

Свако друштво има свој систем норми, правила или закона како би се омогућило да оно функционише на најбољи могући начин, да се смање шансе да завлада хаос, нереди и дезинтеграција тог друштва. Све људске активности су на неки начин нормиране, али се оне разликују по степену стриктности и нивоима примене. Норма говори шта би требало да особа x ради у ситуацији y (ко ће стварно бити особа x то норма не садржи). С обзиром ко их ствара, норме могу бити правне које доносе овлашћени органи (на пример закони) и моралне. Моралне норме стварају појединци и групе, оне се често не записују, а њихово санкционисање је такође непредвидљиво, спонтано. Ипак правне норме не могу регулисати све односе међу људима па неке регулишу морал, обичаји, религија, бонтон. Како су морал, обичаји, религија и сл. делови културе једног друштва кажемо да култура има и нормативну функцију.

10. Социјализација је:

- а) процес усвајања културе кроз усвајање улога, норми, устаљеног понашања
- б) процес стварања културе која ће бити доступна свима
- в) процес преласка из капиталистичког у социјалистичко друштвено уређење

Процес усвајања културе одвија се кроз неколико нивоа. У првом, који називамо хоминација, усвајају се општељудске особине и способности. Други ниво, социјализацију карактерише усвајање улога, норми и устаљеног понашања карактеристичних за једно друштво. Инкултурација представља усвајање научних и уметничких достигнућа, а највиши, индивидуализација значи формирање индивидуалног културног стила једне особе.

11. Културне потребе формирају се:

- а) у радном детињству
- б) до двадесете године живота
- в) током читавог живота

У савременом тумачењу културне потребе су посебна врста људских потреба које су у сталном развоју, човек је трајно отворен за пријем културе, утолико више уколико је подстицане новим културним производима. Заснивају се на два велика сфера људског друштва и културе - естетској и сазнајној. У својим све различитијим формама кроз уметност се стварају и усвајају естетске потребе, а разноврсни облици културе, од практичних знања до високе науке, стварају и задовољавају сазнајне потребе. Културне потребе стварају се током целог живота, али најинтензивније у детињству и младости. Процес формирања културних потреба одвија се спонтано – у породици, групи вршњака, коришћењем медија, у локалној заједници, и организовано - у школама, институцијама за чување, презентовање и популаризацију културних достигнућа (музејима, библиотекама, установама културе, архивама и сл.)

12. Осећај припадности одређеној друштвеној групи која има посебну културу назива се:

- а) културно памћење
- б) културни идентитет
- в) културно сећање

Културни идентитет је осећај припадности друштвеној групи која има своју посебну културу.

Језик, историја, традиција, култура и национална припадност, све су то основни елементи које човек усваја као својеврсне константе идентитета. Појединци и групе формирају културни идентитет усвајајући културу у којој живе, при чему се од других припадника разликују по начину живота и многобројним другим обележјима. Културни идентитет се формира захваљујући социјалном учењу у оквиру културног наслеђа, које чине језик, обичаји, обрасци понашања, вредности и стилови живљења који међусобно приближавају и удаљавају друштвене групе.

13. Комуницирање у коме су културне разлике довољно снажне да изврше утицај и изазову одређену промену у разумевању поруке назива се:

- а) интеркултурно комуницирање
- б) руморно комуницирање
- в) медијско комуницирање

У комуниколошком смислу интеркултурно комуницирање представља оно комуницирање у коме су културне разлике довољно снажне да изврше утицај и изазову одређену промену у енкодирању и/или декодирању (формулисању и разумевању) поруке.

14. Осим разлика у употреби језика и невербалних симбола (различито значење гестова) највеће препреке у интеркултурном комуницирању су:

- а) физиолошке разлике у говорном апарату
- б) удаљеност
- в) стереотипи

У интеркултурној комуникацији особе се често суочавају са препрекама које отежавају или онемогућавају разумевање. Осим разлика у употреби језика и невербалних симбола, то су и претпоставке о сличности (неузимање у обзир разлика у културама) и стереотипи. Присуство стереотипа (поједностављених, претераних и веома уопштених мишљења о припадницима одређених култура које често није у складу са објективним стањем ствари) може бити велика препрека у комуницирању између припадника различитих култура.

15. Медији масовне комуникације имају утицај на друштво јер:

- а) омогућавају преношење информација на велике удаљености
- б) информишу, забављају и утичу на формирање ставова
- в) испуњавају слободно време

Медији масовне комуникације имају изузетно велики утицај на културу, јавно мњење и појединачне животе. Филм, радио, телевизија, друштвене мреже осим преношења информација утичу на модел који одређује схватања о битним питањима, формира друштвене вредности, доминантна гледишта, одређује шта је добро или лоше, морално или не. Медији утичу на формирање схватања о етничкој припадности, националности, сексуалности и другим битним питањима идентитета.

16. Тријаду поремећаја код аутизма чине: (заокружи тачну тврдњу)

- а) поремећаји социјалне интеракције, менталног функционисања и одређени број репетитивних активности.
- б) поремећаји социјалне интеракције, социјалне комуникације и имагинације и одређени број репетитивних активности.
- в) поремећаји социјалне интеракције, поремећај понашања и тешкоће у учењу

Аутизам је первазивни развојни поремећај са карактеристичним обликом патолошког функционисања, квалитативним оштећењем реципрочних социјалних интеракција,

недостатком социоемоционалног реципроцитета, оскудним, репетитивним и стереотипним обрасцима понашања, интересовања и активности и дефицитима у развоју вербалне комуникације. Аутизам је генетички неуротоксични синдром кога карактерише повреда многих система на молекуларном нивоу и развој аберантног понашања. Поремећаји социјалне интеракције, социјалне комуникације и имагинације И одређени број репетитивних активности чине тријаду овог поремећаја.

17. Према којој од наведених теорија аутизам узрокује неадекватна родитељска нега детета, посебно мајке (емоционална хладноћа мајке).

- а)биолошка теорија аутизма
- б)когнитивна теорија аутизма
- в)психолошка теорија аутизма

Когнитивне теорије аутизма повезују понашање са неуролошким основама, односно мождану патологију и бихејвиоралну симптоматологију. Дају објашњења и предикцију сложених образаца понашања код развојних поремећаја и аутизма и разматрају афективне процесе и утицаје средине на ментални развој. Према биолошкој теорији, код аутизма постоји једна или више абнормалности које узрокују један или више биолошких фактора (гени, компликације током трудноће и порођаја, вирусне инфекције), што значи да постоји биолошку узрок аутизма. Према психолошкој теорији аутизам узрокује неадекватна родитељска нега детета, посебно мајке, односно емоционална хладноћа мајке.

18. Тактилна одбрана је:

- а) дететов начин доживљавања и реаговања на тактилне сензације
- б) склоност да се складно доживљава и реагује на додир.
- в) ментални поремећај

Тактилна одбрана је неуролошки поремећа, који узрокује недостатак адекватне тактилне стимулације. Дете са тактилом одбраном није у стању да на адекватан начин интегрише тактилне подражаје. Не мора бити узрок тешкоћа у учењу, али непријатност и реакције у понашању које се узроковане тим поремећајем, могу ометати процес учења. Дете је често емоционално несигурно-лако се узнемири. Тактилна одбрана представља дететов начин доживљавања и реаговања на тактилне сензације, односно е склоност да се негативно и веома емоционално реагује на додир.

19. Гравитацијска несигурност је:

- а) претерана емоционална реакција на вестибуларне подражаје, чак и када нема опасности од пада
- б) недовољна емоционална реакција на вестибуларне подражаје
- в) повремена несигурност при извођењу покрета

Постоје две врсте хиперосетљивости (претеране осетљивости) на вестибуларни подражај гравитацијска (постурална) несигурност и нетолеранција кретања. Гравитацијски несигурно дете осећа страх, анксиозност или тескобу сваки пут када је у положају на који

није навикло, када покушава овладати таквим положајем или када неко покушава да управља његовим покретима или положајем.

20. Модулација је:

- а) Процес појачавања или редуковања неуралне активности да би та активност била у хармонији са другим функцијама нервног система.
- б) Процес појачавања неуралне активности да би та активност била у хармонији са другим функцијама нервног система.
- в) Процес редуковања неуралне активности да би та активност била у хармонији са другим функцијама нервног система.

Модулација вестибуларне активности, активности система за равнотежу, једна од најважнијих ствари која се дешава у мозгу. Хармонијски однос свих можданих функција је услов за појаву најефикасније адаптивне реакције. Процес појачавања или редуковања неуралне активности да би та активност била у хармонији са другим функцијама нервног система назива се модулација. Дакле, у процесу модулације делују инхибиторне и фацититарне снаге. Када оне нису усклађене и уравнотежене, јавља се дезорганизованост-информације из вестибуларних рецептора не одлазе у сва подручја у која би требало.

21. Информације о мирисима, додирима и положају тела добијамо преко следећих чула:

- а) Проприоцептивно, олфакторно и аудитивно
- б) Олфакторно, тактилно и проприоцептивно
- в) Густативно, олфакторно и проприоцептивно

Чуло додира, тактилно чуло даје информацију о додиру преко коже. Сваки пут када се додирнете или Вас неко додирне, примате мноштво информација које потичу из чула додира. То Вам омогућује да направите разлику између пријатног додира и стиска . Да разликујете топло од хладног, да препознате разне текстуре чак и додиром затворених очију. Проприоцепција нам даје информацију о положају тела. Омогућује нам да кажемо где нам се налази део тела, а да не гледамо у њега, као и да одредимо колики стисак ћемо да употребимо за неку активност. Сензорно интегративна функција вестибуларног система (чула за равнотежу) омогућује правилно држање тела и ход. Заједничком интеграцијом информација из чула додира, проприоцептивног и вестибуларног система, као и чула вида (визуелно), слуха (аудитивно), мириса (олфакторно) и укуса (густативно), омогућавају успешно функционисање у свакодневним активностима.

22. Хиперсензитивно дете је:

- а) недовољно осетљиво
- б) претерано осетљиво
- в) неосетљиво

Дисфункција сензорне интеграције се појављује када су мозак и нервни систем у немогућности да адекватно интегришу чулне информације (надражаје). Када се јави такво стање, те информације се интерпретирају на погрешан начин што има за последицу сметње у перцепцији, понашању и учењу. Понашање детета са” лошом” сензорном интеграцијом су: недовољно осетљиво/ хипо-осетљиво/хипосензитивно (нпр.има високу толеранцију за бол, воли претерано зачињену храну...), претерано осетљиво/хипер-осетљиво/хиперсензитивно (нпр.на јако светло, звукове, покрете), комбинација хипо и хипер осетљивости (нпр.дете је непрекидно у покрету, или се брзо умара, има већу потребу за сном.

23. У учењу по моделу:

- а) особа бива поткрепљена од стране узора
- б) особа посматра понашање узора
- в) упоређује своје понашање у односу на узор и прилагођава се социјалним захтевима

Учење по моделу или учење угледањем на узор (А. Бандура), важан је и специфичан облик социјалног учења. Током социјализације дете посматра шта и како узор (родитељи, сиблинзи, учитељи) нешто раде, а касније имитира то понашање и тако учи многобројне социјалне вештине. Учење по моделу је облик учења који се заснива искључиво на посматрању онога што чини узор (модел) и какве су последице тог понашања, без покушаја извођења понашања и без поткрепљења. Код овог облика учења важни су когнитивни процеси разумевања и процене ефеката одређених активности у неким социјалним ситуацијама, а ти ментални процеси посредују између опажања понашања узора и властитог понашања у сличним ситуацијама. Бандура је наглашавао чињеницу да особа која нешто учи не мора бити сама поткрепљења, већ може опажати поткрепљење модела. Он је спровео познати експеримент с лутком названом Бобо клаун. Деца гледају филм у којем одрасле особе туку лутку. Три групе деце гледају различите верзије филма. У првој одрасли након агресивног понашања добијају награду у виду слаткиша, у другој су одрасли физички кажњени, док је у трећем случају агресивно понашање одраслих било игнорисано. Након гледања филма деца су добила Бобо лутку да се играју. Она деца која су гледала верзију филма у којој је одрасла особа кажњена понашала су се најмање агресивно.

24. Зрела личност способна је да:

- а) критички размишља, адекватно емоционално реагује и сарађује са другима
- б) буде самостална
- в) самостално доноси одлуке, контролише емоције и поштује себе

Зрела личност обухвата критеријуме као што су: 1) интелектуална зрелост – способност критичког размишљања и закључивања и способност самосталног доношења одлука и формирање ставова; 2) емоционална зрелост – манифестује се адекватним емоционалним реаговањем и способношћу контролисања сопствених осећања и понашања; 3) социјална зрелост – се огледа у истовременој спремности особе да сарађује са другима, али и самосталности у понашању.

25. Под расположењем се подразумева:

- a) ментални аспект емоције
- б) трајна диспозиција да се на неке појаве реагује релевантним емоцијама
- в) продужено стање осећања

Општи појам афективност (осећајност или емоционалност) обухвата различите сродне појаве: емоције, осећања, расположења, афекте, сентименте и темперамент. Емоција се односи на оријентисање у свету према субјективном доживљају важности тог света за особу (колико је то важно и на који начин). Емоција се карактерише својеврсним доживљајем, емоционалном експресијом (мимиком, гласом, телесним држањем) и физиолошким променама. Осећање је ментални (нетелесни) аспект емоције или “некомплетна” емоција. Под расположењем се подразумева продужено стање осећања, привремена емоционална диспозиција, која траје данима, понекад и недељама, за разлику од емоција чије се трајање много краће. Афекти се односе на нагло и интензивно узбуркано стање особе, са наглашеним телесним променама и смањењем способности расуђивања. Сентимент је релативно трајна диспозиција да се на појаве одређене врсте реагује за дату ситуацију релевантним емоцијама. Темперамент је начин емоционалног реаговања.

26. Кристализирана интелигенција представља:

- a) знања, способности и вештине које су у значајној мери биолошки одређене
- б) знања, способности и вештине које особа развија током живота
- в) капацитет који онемогућава да дође до завршног пада способности у старијој доби

Флуидна интелигенција представља оне способности које су у већој мери биолошки одређене. Она је врло важна при решавању нових проблема, где знање и искуство много не користи. Флуидна интелигенција је „природна“ интелигенција која представља потенцијал за развој кристализиране интелигенције. Флуидна интелигенција се нагло развија у детињству, врхунац досеже отприлике у доби од 16 година, затим се одржава на постигнутом нивоу отприлике до 40. године, када почиње благи пад, који се убрзава након 60. године. Кристализирана интелигенција представља она знања, способности и вештине које неки појединац развија током живота и практично расте цели живот. До њеног пада код људи старије доби долази тек с променама у нервном систему. Тако је познат феномен када неким старим особама непосредно пред смрт нагло ослабе когнитивне способности. Тај се феномен назива завршни пад. Иако флуидна интелигенција пада, тај пад се компензује растом кристализиране интелигенције. Зато можемо рећи да је интелигенција током већег дела одрасле доби иста. Развојне криве интелигенције могу бити врло различите за различите људе.

27. Емоционалну интелигенцију чине:

- a) некогнитивне способности, компетенције и вештине
- б) когнитивне способности, вештине и знање
- в) способности разумевања и изражавања емоција

Емоционална интелигенција се дефинише као способност праћења и разликовања емоција, што се односи како на сопствене, тако и на емоције других људи, укључујући и делање у складу са тим. Емоционална интелигенција је способност да се опазе емоције, да им се приђе и да се изазову, како би помогле процесу мишљења. То је способност да се ефикасно одржава веза између емоција и мишљења, да се употребе емоције како би се олакшало расуђивање и да се интелигентно расуђује о емоцијама. Према Големану емоционалну интелигенцију чине некогнитивне способности, компетенције и вештине које утичу на способност особе да се носи са захтевима и притисцима околине. Емоционална интелигенција се делом стиче генетским наслеђем, али значајним делом процесом учења. Четири главна подручја емоционалне интелигенције су: перцепција емоција, способност разумног коришћења емоција, разумевање и управљање емоцијама. Емоционална интелигенција нам значајно може олакшати живот, било да се ради о односима са другим људима или са самима собом. Ако разумемо своје емоције и знамо шта са њима можемо да радимо, повећавамо шансу да доносимо добре, конструктивне одлуке.

28. Интерференција је:

- а) континуирано учење са разумевањем
- б) губљење трагова памћења
- в) ометање усвајања нове информације због већ наученог

Постоји више разлога због којих долази до процеса заборављања. Два главна разлога су губљење трага памћења и интерференција. Губљење трага памћења означава да - уколико се научено често понавља или користи трагови се чувају, док ако се неки путеви дуго не активирају трагови памћења се постепено губе. Интерференција је ометање усвајања неке информације због онога што је усвојено раније или касније. Уколико оно што смо пре научили омета касније учење, тада је реч о проактивној интерференцији. Ретроактивна интерференција је појава да усвајање нових информација доводи до заборављања старих. Како би смањили утицај ретроактивне интерференције треба учити континуирано и са разумевањем, избегавати учити слично градиво једно иза другог и између учења два различита градива правити паузу.

29. Социјална фацилитација означава да:

- а) присутност других побољшава учинак појединца
- б) када се учи нешто ново публика олакшава учење
- в) присутност других погоршава учинак појединца

Побољшава ли присутност других учинак у одређеним активностима или га отежава? Појаву да присутност других побољшава учинак појединца зовемо социјална фацилитација. Када публика погоршава учинак ради се о социјалној интерференцији. Показало се да до фацилитације долази у релативно лаганим и добро наученим задацима, а до интерференције долази у тежим задацима или када се учи нешто ново. Присутност других лагане задатке чини још лакшим, а тешке још тежим. Ако смо у нечему добри присутност публике ће наш учинак још више побољшати, а ако смо у нечему лоши присутност публике ће довести до погоршања учинка.

30. Потреба да се удружује са другим људима у заједничким активностима говори о:

- а) мотиву постигнућа
- б) грегарином мотиву
- в) афилијативном мотиву

Мотив за друштвом или грегарином мотив долази до изражаја у тежњи да се буде са другим људима. Постоје различита схватања о томе да ли је реч о урођеном мотиву или се он развија услед социјалних услова, али преовлађује став да је реч о урођеном мотиву. Још у најранијем узрасту деца показују потребу за друштвом, за контактом са другом децом и са одраслим особама. Слично је и у животињском свету. Етолози су показали да младунци мајмуна, исто као и људска младунчад, показују интересовање за друге мајмуне. Афилијативни мотив се манифестује у жељи да се буде у непосредном контакту са појединим особама, да се са њима удружује у различитим активностима. Позната је људска потреба за тражењем друштва која се огледа у заједничким активностима, заједничком провођењу времена, заједничким интересовањима. Мотив постигнућа најчешће се дефинише као залагање да се својим постигнућем особа истакне пред другима, али и пред собом. Претпоставка за одређење овог мотива јесте да је жеља за успехом и компетитивност један од најбитнијих фактора који карактеришу људе који теже сопственом развоју. Потребу за постигнућем Мареј дефинише као тенденцију или жељу за савладавајем препрека у настојању да се нешто постигне и оствари, да се савлада и управља послом, људима и идејама, да се савладају препреке и постигне нешто што се цени, да се такмичи са другима и истакне пред другима, да се улаже дуго понављан напор за постизање нечега што је веома тешко.

31. Пословица “Не можеш имати и овце и новце” описује:

- а) конфликт истовременог привлачења и одбијања
- б) конфликт истовременог одбијања
- в) конфликт истовременог привлачења

У неким ситуацијама можемо имати више жеља или потреба које су међусобно неускладиве. Конфликти могу бити: 1) конфликт истовременог (двоструког или вишеструког) привлачења. Овај конфликт настаје када морамо бирати између два или више подједнако привлачна циља. Што су циљеви сличнији, то је конфликт већи. Пословица која описује овај конфликт гласи „Не можеш имати и овце и новце“; 2) конфликт истовременог одбијања - појединац мора бирати између два или више непожељна циља. Пословица која описује овај конфликт гласи „Између два зла одабери мање“; 3) конфликт истовременог привлачења и одбијања јавља се када исти циљ има и позитивне и негативне стране. Овај конфликт се тешко решава, јер што смо ближе том циљу расте сила одбијања. То доводи до одустајања и удаљавања од циља. Што се више удаљавамо од циља поновно расте његова привлачност; 4) код двоструког конфликта истовременог привлачења и одбијања морамо одабрати између два подједнако привлачна и одбојна циља.

32. Када су циљеви откривање ране дијагнозе и рано лечење, тада је реч о:

- а) примарној превенцији
- б) секундарној превенцији
- в) терцијалној превенцији

Ментална хигијена представља скуп мера и техника усмерених ка спречавању менталних поремећаја и унапређењу менталног здравља. Основни задатак је да изучава, проналази и настоји да примени у пракси разноврсне мере, како би се обезбедили услови за развој здравих личности, сачувало и унапредило њихово психичко здравље, спречила појава психичких морбидних стања, олакшала и омогућила најбоља адаптација појединаца на разне услове живота и рада. Превенција је заправо здружена примена медицинских, психолошких и социјалних мера у циљу: уклањања штетних последица дејства фактора ризика, стварања услова за раст и развој физичких и духовних способности и обезбеђивање правовремене и одговарајуће помоћи угроженима (третман, терапија, рехабилитација) Примарна превенција има за циљ спречавање настанка поремећаја или болести и смањење инциденце обољевања на најмању могућу меру. Секундарна превенција је у домену разних специјалних поступака за заштиту и лечење душевних поремећаја са циљем да спречи даље пропадање и смрт, што подразумева рану дијагнозу и рано лечење како би се спречио даљи развој болести. Терцијална превенција је усмерена ка спречавању појаве рецидива и бризи особе после лечења. То су активности које се предузимају како би се лечене особе поново интегрисале у породицу, професионалну и ширу социјалну средину.

33. Васпитање је процес формирања:

- а) интелигенције,
- б) мишљења,
- в) личности.

Васпитање је *процес* формирања и самоформирања *личности*. То је двојак *процес*, он интегрише све што други предузимају према личности и све што се дешава у самој личности.

34. Личност је:

- а) објект васпитања,
- б) субјект васпитања,
- в) и субјект и објект васпитања.

Личност је: дакле и *објект* и *субјект* васпитања. Васпитна делатност је толико проширила свој значај и деловање да већина садшњих генерација у њој проводе скоро трећину свог живота, а на одређени начин за њу су везани читав живот.

35. Технике и инструменти који се користе у неким од истраживања намењени су сакупљању:

- а) чињеница,

- б) истраживачких објеката,
- в) ситуације из праксе.

У оквиру истраживачких метода користе се бројни *истраживачки поступци* (технике) и инструменти. И технике и инструменти су првенствено намењени *сакупљању чињеница*, неопходних у једном истраживању.

36. Апстрактно мишљење подразумева:

- а) свест на вишем нивоу,
- б) разликовање битног од небитног.
- в) расуђивање чињеница.

Апстрактно мишљење подразумева сложене умне операције: анализу, синтезу, упоређивање, уопштавање, и способност да се разликује битно од небитног.

37. Период формалних операција одвија се у бериоду од:

- а) 11 до 15 године,
- б) 7 до 10 године,
- в) 15 до 18 године.

У периоду формалних операција, који се одвија приближно од 11 до 15 године, код деце се развијају способности решавања свих врста проблема, који се тичу садашњости, прошлости и будућности.

38. Елементи на основу којих се одређује ниво креативности су:

- а) мишљење, машта, памћење,
- б) радозналост, изражајност, мобилност,
- в) оригиналност, флексибилност, оригиналност.

Међу основне елементе, на основу којих се одређује ниво креативности, убрајају се: оригиналност, флексибилност и флуентност.

39. Најзначајнији фактор радног васпитања младих је:

- а) школа,
- б) породица,
- в) друштво

Породица је најзначајнији фактор радног васпитања младих. Деца у породици *најнепосредније* сагледавају смисао, значај и вредности рада и, према својим могућностима, учествују у разним радним активностима.

40. Конвергентно мишљење се заснива на:

- а) креативности,
- б) ригорозним правилима логичког мишљења,
- в) стваралачком мишљењу.

Конвергентно мишљење се заснива на ригорозним правилима логичког мишљења, на строго утврђеном следу радњи који води до исправних решења.

41. Памћење се сагледава као процес који укључује:

- а) проналажење, дељење и повратну информацију,
- б) усвајање, задржавање и коришћење информација,
- в) понављање, репродукцију, излагање.

Памћење се сагледава као процес који укључује усвајање, задржавање и коришћење информација. Наведено становиште нас наводи на закључак да памћење не можемо свести на јединствен систем задржавања информација, већ је исправније посматрати га као сложен систем који укључује различите фазе обраде информација.

42. Капацитет сензорне меморије је у трајању од:

- а) пола до три секунде,
- б) едне до пет секунди,
- в) један минут.

Иако сензорни регистар може да садржи велику количину информација (много више него што смо у стању да обрадимо у датом моменту), трајање информација у овој фази обраде је врло кратко – од пола до три секунде. Дакле, капацитет сензорне меморије је изузетно велики, али је трајање информација у њој изузетно кратко.

43. Капацитет краткорочне меморије је између:

- а) 5 и 10 секунди,
- б) 15 и 20 секунди,
- в) 25 и 30 секунди.

Трајање информација у радној меморији је ограничено и износи између 15 и 20 секунди. Са овом ситуацијом се свакодневно суочавамо приликом упознавања са већим бројем људи, чијих се имена након двадесетак секунди више не можемо сетити. Због кратког задржавања информација, радна меморија се раније означавала термином краткорочна меморија.

44. Дугорочно памћење се дели на:

- а) декларативно и процедурално,
- б) епизодично и семантичко,
- в) целоживотно и фазно.

Садржај дугорочне меморије чине сва знања која усвајамо током живота. Многи савремени аутори дугорочно памћење деле на декларативно и процедурално, а декларативно се даље дели на епизодично и семантично.

45. Заборављање је најбрже:

- а) у првој години живота,
- б) у првим часовима након учења,
- в) када се пробудимо.

Први аутор који је експериментално испитивао феномен заборављања је био немачки научник Херман Ебингхаус. Испитујући ток заборављања, он је уочио да се темпо заборављања мења од момента када је учење престало до момента када је наступило његово заборављање. Ебингхаус је установио да је заборављање најбрже у првим часовима након учења, а како време протиче тако се и процес заборављања успорава.

46. Постоје три начина мерења умора:

- а) психолошки, физиолошки, индустријски,
- б) објективни, психолошки, радни,
- в) физички, умни, субјективни.

Постоје 3 начина мерења умора: психолошки, физиолошки и индустријски. Психолошки се састоји од смањивања чулне осетљивости, физиолошки се састоји у мерењу нузпродуката за време рада (потрошња кисеоника), а индустријски се мери опадањем износа рада (уколико је човек уморнији утолико више опада износ рада).

47. Кооперативно учење је:

- а) учење од општег ка посебном,
- б) највиши ниво учења,
- в) учење у паровима или малим групама.

Кооперативно учење је учење у паровима или малим групама, при чему ученици заједно приступају проблему, истражују заједничку тему. На овај начин они уче једни од других, преносе сопствена искуства и знања, разбијају стереотипе и обезбеђују напредак за сваког.

48. Прикупљање података и процена менталног стања клијента

- а) почиње у контакту са породицом
- б) врши се из документације оболелог
- в) почиње са интервјуом

Прикупљање података почиње са интервјуом, када је потребно разумети проблем, симптом, као и то колико они утичу на живот пацијента, потребно је разумети пацијентове

бриге као и поређење овог стања са свим стањима када се није осећао добро, распитати се о актуелној и претходним терапијама које је користио као и о болесниковој породици и околностима и изворима подршке.

49. Интервју са клијентом треба обавити

- а) телефоном
- б) преко меила
- в) на месту где друге особе не могу чути или прекинути разговор

Интервју треба да се обави на месту где друге особе не могу чути или прекинути разговор. Болесник треба да седи удобно, а столице треба да буду распоређене тако да испитивач седи под извесним углом у односу на пацијента.

50. Први контакт са клијентом је значајан јер:

- а) може да смири клијента
- б) може да помогне клијенту
- в) може у великој мери утицати на даљи ток третмана

Први контакт је значајан јер може у великој мери утицати на даље лечење психијатријског болесника. Увек се усклађује са могућностима пацијента за комуникацију а без погоршавања његовог психичког стања. Припремљени социјални радник за први контакт подразумева присутност, концентрисаност, прихватање и учествовање у реалитету институције, своју сигурност, перцептивну спремност и когнитивну процену и моделирање понашања. Моделирање понашања се усклађује са процењеним афективним стањем пацијента (ако пацијент нпр. плаче социјални радник се неће смешкати, ако је пацијент вербално агресиван он/она ће имати чврст израз лица да би деловали ауторитетно).

51. У првом контакту са окупационим терапеутом, клијент стиче:

- а) поверење
- б) страх
- в) отпор према третману

Одмерен, прикладан, прилагођено озбиљан израз лица доказује да окупациони терапеут обраћа пажњу на оно што пацијент говори. То доприноси да пацијент у првом контакту осети, доживи и схвати да је окупациони терапеут одговорна, стручна, заинтересована и хумана особа. На тим основама се може градити основно поверење пацијента у социјалног радника.

52. У представљању себе и објашњењу која је улога окупационог терапеута, треба бити

- а) миран, учтив и са поштовањем према клијенту
- б) узнемирен

в) уплашен

Будите мирни, учтиви, и обраћајте се са поштовањем. Треба им се обраћати достојанствено и са понашањем, као и са осталим људским бићима. То помаже у смањењу стигме менталних болести. И на крају, ако сте ви учтиви и поштујете друге, онда је већа шанса да се други тако понашају према вама. Будите умерени. Током своје болести људи могу развити сумњу. Најбољи начин да добијете њихово поверење јесте да прво питате општа питања или да почнете конверзацију са пријатним темама, пре него што почнете да причате о њиховом здрављу.

53. Ако се оболела особа смеје, то може значити да

- а) да је срећна
- б) да је узнемирена
- в) да је равнодушна

Немојте се смејати. Никад се не ругајте или смејете било чему што особа каже. То би зауставило његово поверење у вас, и допринело стигматизацији. Ако се оболела особа смеје, то може значити да је узнемирена или уплашена.

54. Када клијент каже нешто што је нереално или странно, треба

- а) се слагати са тим
- б) исправљати га
- в) причати са чланом породице или неком другом значајном особом

Немојте исправљати ако особа каже нешто што је нереално или странно. Немојте се ни слагати са тим. Ако исправљате некога када вам поставља чудна питања или одговоре, можете тиме да покријете симптоме менталне болести. Саслушајте целу причу. Покушајте да причате са чланом породице или неком другом значајном особом. Питајте за дозволу пре него што то урадите, то ће повећати поштовање пацијента за вас.

55. Са клијентом треба да причате:

- а) у присуству друге особе
- б) он лине
- в) сами

Поштуј приватност. Увек разговарајте са особом сами. Често има ствари које особа жели да подели са тобом, а да његова породица то не чује. Ако моли за приватност неких садржаја, то треба уважити, сем у ситуацији када особа планира да повреди себе или неког другог. У таквим случајевима треба се обратити старијем колеги за помоћ . Одвоји време. Веома је важно не гледати на сат, без обзира колико сте заузети. Наћи времена на почетку је важно за даљи процес, а и доприноси успостављању поверења пацијента и његове породице.

56. Писање извештаја је важно:

- а) да би и други чланови тима били у току
- б) да би клијент читао
- в) да би суд користио податке

Пишите извештај. Увек јасно пишете детаље ваше процене, да би ваше колеге то могле да читају. Пишите датум и време када узимате податке. Упишите податке о контакту са особом, као и са чланова породице са којима сте разговарали. Испитивач треба срдечно да прими пацијента, да се представи и добро је да прво поразговара са пацијентом насамом, а да касније разговара са неким из његове пратње.

57. Фактори који значајно доприносе добром вођењу интервјуа јесу:

- а) да испитивач не жури, да одржи контакт погледом
- б) да испитивач не жури и не оствари контакт погледом
- в) да испитивач жури и не оствари контакт погледом

Фактори који значајно доприносе добром вођењу интервјуа јесу:

- да испитивач наступи опуштено и не жури,
- када настоји да одржи контакт погледом и
- када пажљиво прати невербалне као и вербалне знаке којима пацијент исказује да се не осећа добро, као и да показује да разуме болесникова осећања. Повремено је потребно проверити да ли смо добро разумели, тако што ће испитивач резимирати главне мисли.

58. Подаци који се односе на личну анамнезу обухватају:

- а) податке од породице
- б) податке о раном развоју, образовању и социоекономским приликама
- в) податке од лекара

Подаци који се односе на личну анамнезу обухватају податке о раном развоју, као и о здрављу мајке током трудноће и околности под којим се клијент родио, податке о образовању, запослењу, сексуалности, браку и партнерству, социоекономским приликама и претходним болестима.

59. Хетероподаци обухватају:

- а) податке од породице или пратиоца
- б) податке из документације
- в) податке од клијента

Треба узети хетероподатке од чланова породице или пратиоца пацијента. Разговор са пратиоцем пацијента некад служи за допуну података. Пратилац може бити особа која захтева лечење пацијента или особа коју је пацијент повео ради заштите и смањивања страха. Тај први сусрет може понекад одредити њихову спремност у укључивање у третман пацијента што се од њих обично и очекује. Изглед и понашање болесника пуно

говоре о његовом стању. Општи изглед, израз лица, држање тела, покрети и понашање у друштву, су детаљи које региструјемо током интервјуа.

60. Подвуци тачну синтагму - Слушање у комуникацији са клијентом има *терапијску вредност или терапијску грешку* .

Слушање у комуникацији са клијентом: Дефиниција - Слушање је активан процес примања информација и испитивање реакција на примљене поруке

Пример: одржавање контакта очима и невербална комуникација која одражава спремност за пријем информација

-Терапијска вредност: невербално преноси клијенту поруку о заинтересованости и прихватању

- Терапијска грешка: неслушање

61. Широка отвореност у комуникацији са клијентом је:

а) охрабривање клијента да изабере тему разговора

б) показивање терапеутовог знања

в) интеракција са клијентом

Широка отвореност у комуникацији са клијентом:

Дефиниција: Широка отвореност је охрабривање клијента да изабере тему разговора

Пример: „на шта мислите“.

Терапијска вредност: назначавача прихватање од стране социјалног радника и важност клијентове иницијативе.

Терапијска грешка: доминација социјалног радника у интеракцији, одбацивање одговора.

62. Кларификација у комуникацији са клијентом значи:

а) разјашњење

б) подразумевање

в) понављање

Кларификација у комуникацији са клијентом

Дефиниција: кларификација је покушај да се речима искажу слабо формулисане или нејасне мисли клијента да би се боље схватиле или питање упућено клијенту да објасни шта је мислио

Пример: нисам сигурна шта сте мислили, можете ли да ми то поновите“

Терапијска вредност: помаже да се разјасне осећања, мисли и опажања клијента и обезбеђује јасну интеракцију између социјалног радника и клијента

Терапијска грешка: не проверавати, претпоставити да вам је јасно

63. Рефлексија у комуникацији са клијентом је:

- а) огледање
- б) појашњавање
- в) усмеравање клијентових идеја и осећања према клијенту

Рефлексија у комуникацији са клијентом

Дефиниција: рефлексија је усмеравање његових идеја, осећања, питања или било ког садржаја комуникације, назад ка клијенту

Пример: „ви се осећате напето и нервозно а то је у вези са разговором који сте имали синоћ са вашим мужем?“

Терапијска вредност: социјални радник показује схватање оног што је клијент рекао и означава емпатију, заинтересованост и поштовање клијента

Терапијска грешка: стереотипно враћање клијентовог исказа, неодговарајуће време за рефлексију, неодговарајућа дубина осећања за рефлексију, неодговарајући културни или образовни ниво клијента.

64. Информисаност у комуникацији са клијентом је:

- а) доказ памети терапеута
- б) право клијента
- в) вештина давања информација

Информисаност у комуникацији са клијентом

Дефиниција: информисаност је вештина давања информација.

Пример: „мислим да треба да знате више о томе како делују лекови које узимате“.

Терапијска вредност: помажу у здравственој обуци пацијента о важним аспектима клијентовог здравља и бриге о себи.

Терапијска грешка: давање савета.

65. Фокусирање у комуникацији са клијентом је:

- а) опширно образлагање
- б) питање које помаже клијенту да прошири важну тему разговора
- в) циљано питање

Фокусирање у комуникацији са клијентом

Дефиниција фокусирања: питање или тврдње које помажу клијенту да прошири важну тему разговора

Пример: „мислим да треба да разговарамо више о вашем односу са оцем“.

Терапијска вредност: дозвољава клијенту да разговара о централним темама и одржава процес комуникације усмереним.

Терапијска грешка: апстракција и генерализација, мењање теме.

66. Дељење опажања са клијентом током комуникације је:

- а) питање терапеута другом терапеуту
- б) питање упућено клијенту да би социјални радник разјаснио шта клијент мисли или осећа
- в) питање упућено породици клијента

Дељење опажања са клијентом

Дефиниција: дељење опажања је питање упућено клијенту да би се верификовало схватање социјалног радника шта клијент мисли или осећа

Пример: „ви се смешите али ја осећам да сте заправо веома љути на мене“.

Терапијска вредност: преноси поруку за разумевање социјалног радника у односу на клијента и има могућност разјашњења конфузне комуникације.

Терапијска грешка: прихватање буквалног одговора, пропитивање клијента.

67. Тишина у разговору са клијентом је:

- а) незнање терапеута
- б) незнање клијента
- в) недостатак вербалне комуникације из терапијских разлога

Тишина у комуникацији са клијентом

Дефиниција: недостатак вербалне комуникације из терапијских разлога.

Пример: седење са клијентом и невербално комуницирање заинтересованости и укључености.

Терапијска вредност: даје клијенту време да размисли и стекне увид, охрабри клијента да започне конверзацију преносећи у исто време поруку подршке, разумевања и прихватања.

Терапијска грешка: пропитивање клијента, постављати питања која почињу са „зашто“, не прекидање тишине на време.

68. Одабери тврдњу која не припада међу функције посла у животу одрасле особе:

- а) примања и издржавања
- б) организација слободног времена
- в) интеракција и социјализација

За одрасле, посао има неколико функција. Поред тога што обезбеђује примања и издржавања, обезбеђује структуру и дневну рутину око које организујемо свој живот. Посао нам омогућује да имамо интеракцију и социјализацију са другима кроз извођење радних задатака, као и формално и неформално социјално функционисање повезано са радним местом. Многи одрасли пронађу велико лично задовољство у свом послу, стичући осећај успешности и јачајући осећај идентитета кроз посао.

69. Вештине за рад и обрасце; управљање временом; односе са сарадницима, менаџерима и странкама; креацију, продукцију и дистрибуцију производа и услуга; покретање, одржавање и завршетак радова, поштовање радних норми и поступака чине?

- а) развој каријере
- б) радни учинак
- в) започињање приватног бизниса

Радни учинак подразумева: вештине за рад и обрасце; управљање временом; односе са сарадницима, менаџерима и странкама; креацију, продукцију и дистрибуцију производа и услуга; покретање, одржавање и завршетак радова, поштовање радних норми и поступака.

70. Шта је коришћено као терапеутска интервенција у раној окупационој терапији?

- а) помоћ при запошљавању
- б) израда рукотворина и других ствари
- в) помоћ у одржавању хигијене простора

Израда рукотворина и других ствари (добара) првенствено се користила као терапеутска интервенција у раној окупационој терапији. Како је продаја тих рукотворина и предмета финансијски доприносила институцијама које су биле „домаћини“ корисницима или су и сами корисници добијали неки новчани износ од продаје, те интервенције су у основи повезане са радом/послом.

71. Након другог светског рата на чему је био фокус окупационе терапије?

- а) смањење инвалидности
- б) повећање физичке спремности
- в) подржано запошљавање

Након II светског рата војни програми опоравка војника деловали су са циљем да се војници врате у цивилни живот и одговорностима, као што су стицање професионалног звања и професионална спремност, ипак је фокус окупационе терапије био на смањењу инвалидности и унапређењу активности свакодневног живота.

72. Окупациони терапеути анализирају карактеристике и захтеве посла, као и капацитете, интересе, и карактеристике радника како би разумели како се тај рад уклапа у клијентов живот и на који начин је могуће:

- а) смањити могућност повреде на раду
- б) унапредити клијентов радни учинак
- в) унапредити радну средину клијента

Рад представља обезбеђивање финансијске награде која подржава егзистенцију из дана у дан и помаже нам у задовољавању наших потреба за храном и склоништем. Без обзира да ли је нечији рад вреднован од појединаца или друштва у целини, рад има значење за појединца и повезан је за његов/њен идентитет радника и особе. Окупациони терапеут анализира карактеристике и захтеве посла, као и капацитете, интересе, и карактеристике радника како би разумели како се тај рад уклапа у клијентов живот и на који начин је могуће унапредити клијентов радни учинак.

73. Шта је сензорна соба?

- а) мултисензорно окружење
- б) моносензорно окружење
- в) соба за изолацију

Просторија специјално дизајнирана у сврху стимулације различитих чула уз коришћење светлосних ефеката, боја, звукова, музике, арома, итд. назива се сензорна соба.

74. Шта је хипотерапија?

- а) терапија хипербаричном комором
- б) терапија хипнозом
- в) терапија јахањем коња

Нипотерапија, звана још и терапијско јахање, представља спрегу јахања коња и терапијских активности као што је тимарење коња. Бити у друштву са коњима је изванредна мултисензорна активност: од тактилног уноса, који дају мажење и тимарење коња, до снажног вестибуларног уноса, који пружа јахање.

75. Шта подразумева „Bodywork“ терапија?

- а) когнитивну рехабилитацију
- б) радну терапију
- в) терапију масажом, краниосакралну терапију, миофасцијалну релаксацију, традиционалну киропрактику, умрежену киропрактику и реики.

Постоје многе врсте бодуворк-а, у које спадају терапија масажом, краниосакрална терапија, миофасцијална релаксација, традиционална киропрактика, умрежена киропрактика и реики.

76. У оквиру Монтесори програма “Игра банке”...

- а) помаже у усвајању сабирања
- б) помаже у усвајању одузимања
- в) помаже у усвајању све четири рачунске операције

У оквиру Монтесори програма “Игра банке” помаже усвајање статичког и динамичког сабирања, одузимања, множења, делења.

77. Дефиниција окупационе терапије према WФОТ из 2012. гласи:

- а) Окупациона терапија је кориснички оријентисана здравствена професија која промовише здравље и благостање кроз окупације.
- б) Окупациона терапија је професија која се има за циљ да побољша благостање особа свих животних доби кроз омогућавање њихових окупација за рад промовисања здравља и партиципације у друштву.

в) Терапијска употреба рада, активности самозбрињавања и игре за побољшање развоја и спречавање инвалидитета, која може обухватити прилагођавање задатка и/или животне средине да би се постигла максимална независност и побољшао квалитет живота се назива окупациона терапија.

Окупациона терапија је кориснички оријентисана здравствена професија која промовише здравље и благостање кроз окупације.

78. Друштво радних терапеута Србије формирано је ...

- а) 1964. године
- б) 2000. године
- в) 2001. године

Друштво радних терапеута Србије формирано је 2001. године из јединственог Удружења физио и радних терапеута Србије основаног још 1956.

79. Једна од дефиниција дефектологије (специјалне едукације рехабилитације) гласи:

- а) Дефектологија је наука која проучава узроке и функционалне последице оштећења, инвалидности или хендикепа.
 - б) Дефектологија је психолошка дисциплина која проучава особе са интелектуалном ометеношћу.
 - в) Дефектологија је филозофска дисциплина која проучава особе са хендикепом.
- Дефектологија је наука која проучава узроке и функционалне последице оштећења, инвалидности или хендикепа.

80. Телесне функције, према МКФ класификацији су ...

- а) биолошке функције телесних система (укључујући психолошке функције).
- б) анатомски делови тела као што су органи, удови и њихове компоненте.
- в) проблеми у телесној функцији или структури, као што су значајне девијације или недостаци (губици).

Телесне функције су биолошке функције телесних система (укључујући психолошке функције).